

[Borbjerg.]

social Henseende med den største Interesse og Sympati i tidligere Tid.

Hvad nu Skattelovene angaar, blev den første Indkomst- og Formueskat gennemført i 1903, saa underligt det end lyder under Modstand fra Socialdemokratiets Side. Vi Socialdemokrater stemte nej, første Gang der blev vedtaget en Indkomst- og Formueskat her paa den danske Rigsdag. Og hvorfor? Fordi Anvendelsen af Udbyttet efter vor Mening var fejlagtig, udemokratisk, idet det netop i særlig Grad skulde bruges til at afskaffe de gamle Hartkornsskatter, og det forekom os en fuldkommen fejlagtig Skattepolitik. Vi stod omtrent ene. Hele den øvrige Del af Rigsdagen stemte for den saakaldte Skattereform af 1903, der jo for øvrigt var Begyndelsen til den Uro, der brød ud i Venstre, da man rigtig i Praxis mærkede Resultaterne, idet Loven for en ikke ringe Del betød en Overvæltning fra det store Landbrug til det mindre. Men hele Højre stemte for Loven den Gang, med Undtagelse af to enkelte Medlemmer, Hammerich og Poul Rasmusen, nu begge døde, de stod sammen med Socialdemokratiet; hele Grosset af Højre, det var ikke stort, men Flertallet, de tre Fjerdedele, stemte for Loven.

Og da vi i 1909 anden Gang fik Indkomst- og Formueskatten til Behandling, skete det samme. Da Procenten og Promillen blev forhøjet, og da vi gik videre med den stigende Skala, skete nøjagtigt det samme. Vi Socialdemokrater stemte imod, fordi Udbyttet skulde anvendes til Militærudgifternes Forøgelse. Hele det daværende Højre stemte for.

Den højtærede Finansminister gennemgik Indkomst- og Formueskattelovens Historie, han nævnte Lovene 1912, 1915 o. s. v. og navnlig den Lov, hvorom han sagde, at dermed kulminerede Indkomst- og Formueskatten her i Landet, nemlig Loven af 4. Oktober 1919. Hvis ærede Medlemmer vil se efter i Rigsdagstidende, vil de finde, at denne Lov med de Sæts, med den Stigning, med den Progression, som man nu kalder meningsløs, blev enstemmigt vedtaget her i Tinget.

Altsaa, det konservative Parti har ikke den mindste historiske, realpolitiske eller saglige Ret til at vende sig mod Venstre. De har Ret til at sige: Venstre vender sig mod sin egen Fortid, men de skal tilføje: Vi gør det samme. Baade Venstre er blevet et helt andet Parti end tidligere, og det konservative Parti er blevet noget helt andet end i gamle Dage, da der i alt Fald fandtes

Medlemmer i Partiet med højt udviklet social Interesse, og da man var med til at gennemføre de Skattelove, som man nu jamrer over. Det er den historiske Sandhed.

Vi finder, at det er naturligt, at Samfundet kræver et rimeligt Vederlag af dem, der er saa begunstigede, man kan sige saa privilegerede, at de sidder inde med Landets Jord og Landets Kapital, med Jorden og Produktionsmidlerne. Det er et privilegeret, et begunstiget Mindretal, det store Flertal af den danske Befolkning har ikke Del i Produktionsmidlerne, sidder ikke inde med nogen Del af den danske Jord eller den danske Kapital. Det er et Mindretal, der har denne Begunstigelse, det, man godt kan kalde et Privilegium; for Jordens Vedkommende er det et fuldkomment Privilegium for de nuværende Besiddere.

At de yder et passende Vederlag, anser vi for den naturligste Ting af Verden. Jeg har ved en Række Tal søgt at vise, at dette Vederlag ingenlunde er særlig højt. Disse Skatter maa naturligvis helst paalægges saaledes, som nu ogsaa Grundskylden har en Tendens til at gøre det, at Foretagsomheden derved stimuleres og ikke svækkes; men jeg tror ikke, at det paa nogen Maade kan paavises, at det, der er sket, har svækket Foretagsomheden eller Initiativet.

Dertil kommer, at foruden den sociale Prægning af det sidste kvart Aarhundredes Skattelovgivning sammen med den voksende Socialpolitik er der ogsaa et andet Synspunkt, der er fuldt ud berettiget, nemlig at skabe dog i nogen Grad en mere lige Startlinie for hele Ungdommen, for alle de nye, der skal frem, end man faar, hvis Kapitalopsamlingen paa enkelte Hænder, hos en enkelt Klasse, en enkelt lille Klike eller en Overtop vokser mere og mere. Da bliver Startmulighederne yderst forskellige i Samfundet. Skattelovgivningen kan dog i nogen Grad hjælpe til, at Startlinien bliver noget mere ens.

Det er ogsaa den store og dybe Begrundelse for den voksende Arveafgift. Jeg har hørt en konservativ Mand, tidligere Gesandt, nu Generalkonsul, der har levet mange Aar i Amerika, sige, at han endnu ikke havde set eller hørt eller erfaret et eneste Eksempel paa en rig Mands Søn, der havde drevet det til noget. De, der driver det til noget, er Fattigfolks Børn. Det er ogsaa en moralsk Begrundelse for en voksende Arveafgift.

Jeg saa i Sommer en Kapitalismens Forsvarer skrive, at de rige er og maa være dem, der naturligt forvalter og formerer den nuværende Nationalformue. Han mener altsaa, at de ubemidlede kan ikke spare noget op, de